

VYBÍJENÁ

Poslední vyučovací hodina je tělocvik. V dívčí šatně je horko a trochu zápach. Mísí se tady nějaké starší holky, kterým tělocvik právě skončil, s holkami ze VI.C a jedna přes druhou něco brebentí. Náhle ten hluk prořízne hvizd píšťalky. U dveří stojí mladá tělocvikářka v trenýrkách a tričku. Černé vlasy má ostríhané úplně nakrátko a tváří se MILE.

„Jsem vaše nová učitelka tělocviku! Kolegyně Čtvrtečková, která vás učila přede mnou, měla bohužel nehodu. Má několik zlomenin a je v bezvědomí. Je to velmi vážné. Nějaký čas si poleží,“ na chvilku se odmlčí, aby projevila těžce zraněné kolegyni soucit, ale pak hned naváže a pozitivní energie z ní jen srší. „Pojďte na hřiště, holky! Venku je pořád ještě krásné počasí. Rozcvičíme se a pak si vás trochu proklepnu s míčem, ať se lépe poznáme.“

Maja je ve svém živlu. Na tělocvik byla vždycky dobrá a na vybíjenou přímo výborná. Všechny holky jsou už vybité a proti sobě teď stojí kapitánky. Oběma zbývají poslední dva životy. Maja má nabito a zamíří na Vendelínu. Ani si nedovede lepší terč pro svou ránu představit. PLESK. Vendelína to schytala do stehna, kde jí zůstal růžový obtisk míče, ale pořád ještě jí zbývá

jeden život. A teď má nabito Vendelína. Maja musí být stále ve střehu.

„Hej! Eliášová!“ ozve se výkřik za Majinými zády. Maja se automaticky podívá tím směrem a v té chvíli dostane od Vendelíny ránu do kotníku. Je na sebe tak našťvaná! Proč se uprostřed hry otáčela? Co čekala? Že si s ní chce Dora pokecat? A teď je to kdo z koho. Každá má poslední život, ale Maja má nabito. Napřáhne se a Vendelína nemá šanci. Je vybitá a její družstvo prohrálo.

Vendelína tomu nemůže uvěřit. Ona je přece NEPORAZITELNÁ. Tedy byla, než přišla ta nová. Když prochází kolem Mariany, jen vztekle procedí mezi zuby: „Toho budeš litovat, ty buranko.“ Zdá se, že učitelka to slyší, ale zatím nijak nereaguje.

Až když opouštějí hřiště, zastaví tělocvikářka Marianu ve dveřích. „Jsi dobrá. Koukala jsem do tvých papírů. Závodně lyžuješ, vid?“

„Lyžova-LA.“ odpoví Mariana s důrazem na minulý čas. „Pochybuju, že by v Praze byl nějaký lyžařskej oddíl.“

„Já vím. Taký jsem tu nová. Není to snadný, co? Ale my to zvládneme, uvidíš,“ a spiklenecky se usměje. V Maje sice stále ještě přetrvává vztek na Vendelínu a její dvorní dámy, ale tenhle neočekávaný příval přízně jí přece jen zvedne náladu. A když už je opravdu na odchodu, znovu se za ní ozve učitelčin hlas: „Počkej ještě.“ Učitelka zaloví v kapse trenýrek a podá Maje malý pomačkaný papírek přeložený napůl. „Tohle prosím tě roztrhej a vyhod. A příště buďte opatrnější.“ Mrkne na Maju jedním okem. Mariana rozbálí lísteček a s otevřenou pusou čte vzkaz napsaný Markovým a svým písmem.